

In het voorjaar van 2010 word ik door Abe op mijn werk gebeld. Juist op het moment dat ik met mijn collega uitgebreid in gesprek ben. Op dat moment zijn we geen collega's, ik in de rol van verpleegkundige, hij in de rol van patiënt. Abe heeft de eerste grote teleurstelling in zijn leven, hij mag niet afzwemmen voor zwemvaardigheid 2. Hij zegt dat hij nooit meer wil zwemmen.....

Opgeven was voor Abe geen optie. Hij bleef zwemmen en hij haalde een jaar later gewoon zijn volgende zwemdiploma. En op 8 juni fietste hij vol motivatie de Alpe d'Huzus en bereikte hij de finish nadat twee minuten hiervoor de zon was doorgebroken. Bij de finish sluit ik hem dicht tegen me aan en kijk ik naar een vermoeid en bezweet gezicht. De blik in zijn ogen, geëmotioneerd, blij en vol trots. Ik ben aangeslagen de rest van de dag.

Voor mijn collega was opgeven namelijk de enige optie in de zomer van 2010, hij overleed op de leeftijd van 46 jaar, vader van vier kinderen. Voor de zeldzame en kwaadaardige tumor in zijn nek was nog geen geschikte nabehandeling bekend. Het is fantastisch dat Abe zijn steen heeft bijgedragen in de strijd tegen deze ziekte en het verdriet van mij en vele anderen is voelbaar op de berg. 's Avonds in het schemerlicht branden in alle bochten van de Alpe de kaarsjes voor degenen die er niet meer zijn, tevens kracht uitstralend voor alle kinderen en docenten van Dichterbij die de volgende dag ook allemaal deze geweldige prestatie leveren. Een blijvende ervaring voor het leven waar iedereen enorm trots op mag zijn!

Petra van Elst
Moeder Abe Haverkamp

